

mocných dělníků (sb. n. s. 12921, 10.300, 7798, 4854, 4079, 4028 a j.). Nižší soudy zjistily, že žalobce byl u žalované činným jako rýsovač a kontrolor při výrobě součástek automobilových a byl rozsah žalobcových úkonů přesně zjištěn. Dospěl-li odvolací soud na základě tohoto zjištění hledě k posudkům znalců, kteří žalobcovy práce rozebírali a zhodnotili, k závěru, že žalobce konal vlastně tytéž práce jako dělníci na strojích, že šlo v podstatě o mechanické úkony, k nimž každému pomocnému dělníku nabytí lze způsobilosti, je-li všímavý a má-li dosti praxe, je tento závěr odůvodněný a správný. Zjistil-li odvolací soud dále, že žalobce nebyl vybaven disposičním právem a nevykonával činnost dozorčí nad jinými dělníky, nelze odvolacímu soudu vytýkati ani právní mylnost (čís. 4 § 503 c. ř. s.), měl-li v souzené věci za to, že nešlo o vyšší služby podle § 1 odst. (2) zák. čís. 20/1910 ř. zák.

Čís. 13864.

Jde-li jen o způsob provedení odděleného bydliště neb jen o doplnění usnesení o povolení odděleného bydliště co do způsobu jeho provedení, nelze se domáhati řešení těchto otázek rozsudkem ve zvláštním sporu se všemi důsledky rozsudku, nýbrž jen v řízení o prozatímním opatření jako jeho součástí.

Lhostejno, že manžel dodatečně slíbil manželce, že z povoleného odděleného bydliště nevyvodí důsledky, bude-li se manželka slušně chovati, a že je nyní mezi manželi sporné, zda se manželka slušně chovala, čili nic.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv I 1375/34.)

Žalobě manžela proti manželce o vyklizení a odevzdání bytu procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil k dovolání rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva.

Důvody:

V souzeném případě domáhá se manžel v důsledku povoleného prozatímního opatření rozsudku, že jest žalovaná povinna vykliditi a jemu odevzdati byt. Uvádí v žalobě, že po povolení prozatímního opatření oznámil manželce, že prozatím nehodlá použiti práva z tohoto opatření, dokud se žalovaná bude k němu chovati slušně a nebude porušovati klid a pořádek, že však žalovaná pořádek porušuje a že, ježto nájemníkem a majitelem bytu jest on, bydlí manželka v jeho bytě bez právního důvodu. Podle rozvodových spisů, jež byly nejvyšším soudem podle §§ 473 a 513 c. ř. s. opatřeny, bylo v rozepři manžela proti manželce o rozvod manželství od stolu a lože žalujícímu manželovi pravoplatně povoleno podle § 107 ob. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř. oddělené bydliště. Ačkoliv to v povolujícím usnesení nebylo řečeno a ač to tam podle § 391 ex. ř. řečeno býti mělo, platí toto prozatímní opatření jen do pravoplatného skončení sporu o rozvod (srv. také »odpovědi« ve výnosu

min. sprav. čís. 44/1897 Věstníku k § 375 ex. ř. a srv. také vzorec čís. 347/207 k ex. ř.). Tak to ostatně manžel v návrhu na povolení prozatímního opatření sám navrhoval. Žaloba manžela o rozvod byla v první stolici zamítnuta, ale o jeho odvolání nebylo dosud rozhodnuto, takže není rozsudek dosud v moci práva a prozatímní opatření odděleným bydlištěm dosud trvá. Již z tohoto stručného děje je zřejmé, že v souzeném sporu jde v podstatě jen o otázku provedení prozatímního opatření povoleného podle § 382 čís. 8 ex. ř. manželovi, jenž jest nájemníkem bytu a s nímž manželka společně bydlí jen v důsledku práva příslušejícího jí podle § 92 obč. zák. V takovém případě nelze prozatímní opatření provést jinak, než že manželka musí společný byt opustiti. Usnesení o prozatímním opatření je exekucním titulem, má-li náležitosti § 7 ex. ř. (srovn. na př. rozh. čís. 5960 sb. n. s.). V souzeném případě netřeba zkoumati, zda by byl manžel mohl na základě usnesení o odděleném bydlišti žádati hned vyklizení manželky (§ 349 ex. ř.), neboť sice podle rozvodových spisů takový návrh učinil, ale zase jej vzal zpět a podal pak nynější žalobu na vyklizení manželky. Jak již řečeno, jde v tomto sporu jen o způsob provedení povoleného prozatímního opatření nebo nejvýše jen o doplnění usnesení co do způsobu provedení odděleného bydliště, když manžel v původním návrhu na povolení prozatímního opatření podrobnější návrh na provedení odděleného bydliště neučinil. Tyto otázky však nelze řešiti rozsudkem ve zvláštním sporu se všemi důsledky rozsudku, nýbrž jest je řešiti jen v řízení o prozatímním opatření jako jeho součást. Vždyť již v § 387 ex. ř. se uvádí, který soud je příslušný pro povolení zatímních opatření, pro nařízení »čeho k jejich provedení je třeba, jakož i pro jiné návrhy a jednání, která za příčinou těchto opatření vzniknou.« Nezáleží proto na tom, že manžel dodatečně slíbil manželce, že z povolení odděleného bydliště nevyvodí důsledků, bude-li se slušně chovati, a že je nyní mezi stranami sporné, zda se manželka slušně chovala, čili nic, neboť jest stále podržeti na mysli, že jde jen o prozatímní opatření, na němž je žaloba založena, a že i takové sporné otázky musí býti řešeny v řízení o prozatímních opatřeních, jež jsou právě ony »jiné návrhy a jednání, která za příčinou prozatímního opatření vzniknou«, jak to zákon v § 387 ex. ř. ustanovuje. Podle § 391 ex. ř. určí se v usnesení nejen čas, nýbrž nařídí-li se také, že má býti něco vykonáno, určí se i lhůta, do které odpůrce strany ohrožené má tento příkaz splniti. Podle § 399 ex. ř. rozhoduje se v řízení upraveném v exekucním řádu i o zrušení neb omezení prozatímních opatření. Ze všech těchto předpisů plyne, že jest v takovém případě pořad práva vyloučen a že všechny otázky týkající se prozatímního opatření od jeho povolení až do zrušení rozhodují se jen v řízení upraveném v exekucním řádu. Že o oněch otázkách nelze rozhodovati ve zvláštním sporu rozsudkem, plyne i z úvahy, že rozsudek znějící na vyklizení manželky beze všeho obmezení — jak to manžel žádá — by měl neobmezenou platnost a že by manželka musila podle rozsudku byt vykliditi a společnou domácnost opustiti, i kdyby ve sporu o rozvod jako žalovaná zvítězila s návrhem na zamítnutí žaloby — jak se v rozvodovém sporu v první stolici skutečně již stalo. To by přímo odporovalo předpisu § 92 obč. zák. Vede k tomu konečně i úvaha, že, kdyby manžel zvítězil ve sporu o vyklizení, musila by mu manželka nahraditi útraty

sporu podle § 41 c. ř. s. jak skutečně první soud uznal, což by zase odporovalo předpisu § 393 ex. ř., podle něhož se zatímní opatření pokaždé učiní na náklad navrhuující strany. Z toho všeho, co uvedeno, plyne, že nižší soudy rozhodly o věci na pořad práva nepatřící, že jejich rozsudky i řízení trpí zmatečností podle § 477 čís. 6 c. ř. s., k níž jest hleděti z úřadu, a že proto bylo rozhodnouti, jak se stalo (§§ 471 čís. 7, 473, 478 a 513 c. ř. s.).

Čís. 13865.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Je vadou odvolacího řízení, přečetl-li odvolací soud v pracovním sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč svědecké protokoly, ač první soud téměř všechny svědky vyslechl přímo, a učinil-li pak na tomto podkladě odchylná skutková zjištění. Lhostejno, že strany souhlasily při odvolacím řízení s přečtením protokolů.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv I 1600/34.)

Žalobu o zaplacení 1.060 Kč pracovní soud zamítl. Odvolací soud uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobci 960 Kč.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolatel uplatňuje dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s. Dovolání jest opodstatněno z prvního dovolacího důvodu. V pracovních sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč jest na odvolacím soudě, by věc projednával znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání. V řízení platí obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními. Odvolací soud spokojil se v souzené věci přečtením svědeckých protokolů, ač první soud téměř všechny svědky vyslechl přímo, a učinil pak na tomto podkladě odchylná skutková zjištění. Nehledíc ani k ustanovení § 328 c. ř. s., dovolujícím, by svědci byli vyslechnuti dožádaným soudem jen výjimečně a jen v případech v tomto paragrafu výčetmo uvedených, jichž v souzené věci nebylo, nelze přezírat, že i v pracovních sporech je soud druhé stolice přezkumnou stolicí a platí pro něj tudíž všeobecná zásada pro všechny odvolací soudy směrodatná, že musí provést přezkoumání sporu zpravidla na rovnocenném podkladě, z něhož usuzoval soud první stolice (sb. n. s. 11357) a může tedy odchylně hodnotiti výpovědi svědků, kteří byli prvním soudem přímo vyslechnuti, jen na základě vlastního výsledku (sb. n. s. 12176, 7337, 4679 a j.). To plyne ze zásady ústnosti a bezprostřednosti řízení, která v odvolacím řízení ve věcech pracovních je ještě sesílena předpisem, že před odvolacím soudem se věc projednává znova podle předpisů o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními. Právem vytýká dovolatel postup odvolacího soudu v souzené věci jako vadný (čís. 2 § 503 c. ř. s.). Ježto